

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra EN BOHEME

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908713048304/facsimile.pdf> (tilgået 20. oktober 2021)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

langer jeg osse for min Del, at de skai la' mig gaa for den jeg er! — — Si'er Herren ikke det? sluttede han og saa' trohjertetspørgende over paa mig.

— Jo—o, naturligvis, sagde jeg — men de andre er dog paa en vis Maade de klogeste; de mener, at man gør bedst i at sikre sig lidt til sine gamle Dage.

— Ja, Herregud, saa la' *dem* om det, la' *dem* om det! sagde Spillemanden ivrig — men naar jeg nu finder Glæden ved at gaa rundt og spille „paa mine gamle Dage“, som Herren siger, og det er sgu dog Glæden, det kommer an paa!

— Jo—o, det er jo godt nok sagde jeg — men naar De nu bliver syg og ikke kan vandre rundt og spille mere?

— Ja, se det er netop derfor, at jeg længes saa styrtende efter Sommeren! nikkede den gamle alvorlig — derfor er det jo netop, at det krivler og kravler i mig derhjemme i Valby, naar Træerne tøver med at bli'e grønne! for jeg har jo alle mine Venner herude paa Landet, ser De; og jeg er saa hænge for, jeg skal ligge og dø fra dem derinde i min Seng om Vinteren, for saa kan de jo ikke forstaa, hvor jeg og Kristoffer bli'er a'.

— Vilde De da heller dø herude, mens De travede rundt?

— Javel vilde jeg rigtignok naturligvis det! sagde den gamle — for derinde, hvor alle disse Skrædere og Skomagere sidder og syr og syr og er nær ved at nappe Fingrene a' hverandre, naar de skal klippe Traaden over, dér er smen ingen, der vilde ta'e sig nær, om saadan en Landstryger som jeg gik hen og kreperede! de vilde bare grave mig ned ude paa vestre Kirkegaard og saa la' mig ligge for den, jeg er! Men herude i den fri Natur, nikkede han og smilede fortrøstningsfuldt, har jeg mangan en god Ven baade blandt de voksne og Børnene, som vilde la' falde et venligt Ord om mig og plante en lille Blomst paa min Grav af og til, naar Sommeren meldte sig, og gamle Konradsen og hans Kristoffer laa og bierfidlede tre Alen under Jorden! — — Naa, men nu maa vi ha' en rask én og slutte med! afbrød han sig selv og borede Violinen op under Hagen. — Jeg maa jo i Byen og finde Madam Andersens Logihus!